

[K. B. Andersen.]

glædelige i den meget levende og inspirerende debat om skolens indhold, som præger skolens verden for tiden. Et af de emner, der er i forgrunden i denne debat, er spørgsmålet om, hvordan det skal lykkes fremover i højere grad at skabe en jævn og naturlig overgang fra skolen til arbejdsmarkedet. Det er helt naturligt, at det netop er dette spørgsmål, der samler den store interesse. Den nye lov byder på dette område på særdeles gode muligheder, og det er jo helt oplagt, at det netop var på dette felt, den gamle lov kuldsejlede.

Der er efter mit bedste skøn grund til optimisme med hensyn til skolens muligheder for fremtidig at imødekomme evner og anlæg hos alle sine elever og give dem alle gode kort på hånden, når de efter skoletiden søger ud i erhvervslivet.

Denne optimisme kan bl. a. bygges på det gode samarbejde mellem skolens folk og repræsentationer for erhvervslivet, som er i fuld gang, sådan som det f. eks. er kommet til udtryk gennem skolekonferencer på Arbejdsgiverforeningens „Egelund“ og ved LO-konferencen i Folkets Hus og på Højstrup. Der er både fra arbejdsgiverside og fra fagbevægelsen vist en interesse og forståelse af skolens forhold, som kun kan vække glæde.

Også lærernes holdning giver anledning til lyssyn. Der er såvel fra organisationernes side som fra de enkelte læreres side givet mange udtryk for positiv indstilling og ønske om at få det bedst mulige ud af den nye lov. Et enkelt meget kontant udtryk for denne lærerinteresse er den helt overvældende tilslutning til de i de kommende måneder af Danmarks lærerhøjskole og provinsårskursus planlagte korte kurser i erhvervsorientering, hvori 4 000 lærere har ønsket at tage del.

Skal arbejdet med at føre den nye lov ud i livet på god vis lykkes, er der imidlertid et par forhold mere, der må være i orden; og det er her, jeg gerne vil bede om tilsagn fra den højtærede minister. Det er af helt af-

gørende betydning, at de lærere, der skal arbejde med de nye muligheder, får de undervisningsmaterialer o. lign., der er rimeligt behov for. En lærer kan lige så lidt som enhver anden være tjent med at blive sat til en opgave uden at få det værktøj, som opgavens gode løsning kræver. Det er kendt, at der er store forskelle fra amt til amt med hensyn til, hvad der ofres på undervisningsmaterialer, og der er også undertiden meget store forskelle fra skoleafdeling til skoleafdeling på den enkelte skole. Jeg håber, ministeriet vil gøre, hvad der er muligt for at opmuntre til og medvirke til, at rimelige bevillinger til undervisningsmaterialer o. lign., måske undertiden af ret utraditionel art, bliver ydet.

Jeg vil også gerne appellere til ministeren vedrørende et andet punkt i samme forbindelse og gøre det med et spørgsmål: hvor langt er man nået i bestræbelserne for at forberede en hjælpende hånd i form af et særligt tilsyn med den undervisning, der peger mod det praktiske erhvervsliv, det vil igen sige specielt 8. og 9. klasserne, et tilsyn eller bedre en konsulenthjælp, der helt ligestiller denne afdeling af skolen med realafdelingen? Kendte skolefolk har givet udtryk for nødvendigheden af effektiv hjælp på det punkt, og jeg er helt enig med dem i, at det er vigtigt, at også dette spørgsmål får en hel og ikke blot en halv eller trekvart løsning.

Læseplansudvalgets betænkning kan jo nu snart ventes. Der ses hen til den med forventning i skolekredse landet over. Det er der også grund til. Den skal hjælpe med til at få den revision af fagkreds og undervisningsmetoder til at slå igennem, som den nye lov har givet så god en mulighed for. Men — for der er et lille men — der hæver sig af og til røster, som kan tydes derhen, at man hist og her i så høj grad ser hen til denne betænkning, at det går ud over det lokale initiativ.

Lige så vel som det er klart, at der må være en vis enshed i skolebilledet landet over, lige så givet er det da, at der vil kunne